

לזכור ולא לסלוח!

קהל מפגינים, שמה כמה מאות איש, ערך השבוע הפגנה שקטה בכיכר דינוני גוף בתל אביב, נגד קשירת יחסים דיפלומטיים עם גרמניה. בהפגנה, שאורגנה על ידי צעירי

המפלגות, אירגוני הלוחמים האנטי-נאציים ושרידי מחנות ההשמדה, נישאו כרזות נגד היחסים עם גרמניה. גרמניה האחרת שורצת נאצים, "אין התישנות להשמדת עם", לזכור ולא לסלוח, קראו הכרזות. מארגני ההפגנה הבטיחו כי גם בואו של השגריר לא יעבור בשקט.

כמה ימים לפני כן נעצר צעיר מבני ברק, כחשוד בעיקוב אחר שלושת עובדי השגרירות הגרמנית, שהגיעו בשבוע ש- עבר כדי להכין את הקרקע לבואו של פאולס. ברגע שדרכה כף רגלם על אדמת ישראל, הועמדו שרתי הביטחון על ה- רגליים. כי שאלה אחת ניקרה בלב כולם: האם ינסה משהו למנוע בהם? אני חושב שהקיצונים הם מיעוט קטן ומבוטל, מסביר הלמוט סלדצק, המזכיר השני של השגרירות, באנגלית יקנית. ככה הסבירו לו במשרד החוץ של הרפובליקה הפדראלית.

גרמניה הוא מושג מסובך מאד. המזכיר השני של השגרירות הגרמנית היה צעיר מאד כשפרצה המלחמה. בסך הכל בן 11. רק יותר מאוחר שמע על פישיני הנאצים, והודעוץ.

לא, הוא לא יכול להגיב על דיבריהם של חוגים בלתי-אחרניים, שאינם מרוצים מעברו של הבינרוס. הוא בסך הכל בורג קטן. הוא אוהב שישאלו אותו על ישראל. באמת ארץ יפה. איזה שמש, איזה ים, איזה נוף!

חיפה עיר יפה. יש בה משהו מיוחד כזה. גם תל-אביב. בירושלים לא הספיק להיות. על שאלות מסוג זה אני אוהב לענות. חיוך דיפלומטי, את הפוליטיקה אני עוזב לגדולים ממני. הוא אוהב שישאלו אותו איך האנשים בישראל ואיך הם ואיך השמש ואיך כל הדברים היפים שיש כאן.

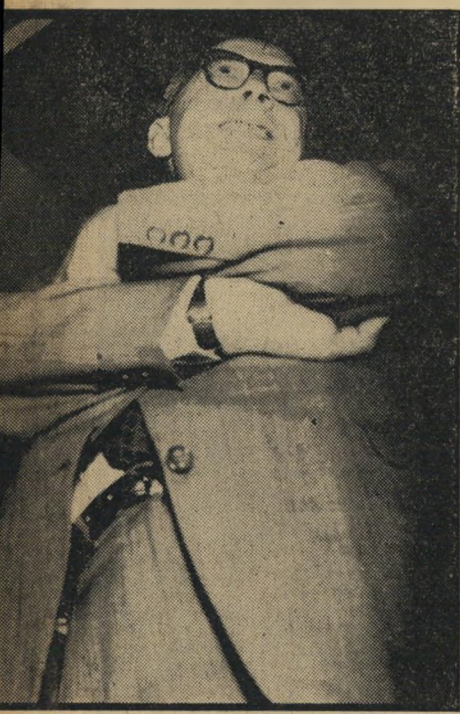
הבחורות שלכם כל כך מיוחדות. יש להן חן שאין לשום נערה באירופה. הן מין תערובת של מזרח ומערב, מין מזיגה ניפלאה. כן, הוא דווקא מסתכל על חתי- כות. מה יש, אסור? הוא רחוק בן שלושים ומשהו, וזה די טבעי שהוא יושב על כיסא נוח ומסתכל על חתיכות בבקיני. חתיכות כאלה לא ראיתי בשום מקום בעולם.

הוא אכל פעם בחברת ישראלים בגרמניה. הם היו נחמדים ואפילו לימדו אותו קצת עיבית. הוא יודע להגיד שלום ובוקר טוב ומה שולומך וקצת דיקדוק. הוא אפילו הבחין שהעיתונים הישראלים אינם כתובים בעברית תנ"כית.

שאלות קשות. סלדצק מוכן לדבר הרבה זמן על נושאים כאלה. רק שלא ישאלו אותו כל מיני שאלות קשות, כמו, אם יש לדעתו הבדל בין יהודים וישראלים. רגע, חושבים. הוא מגרד את פדחתו. ה- מצח מקומט, המחשבה מרוכזת. יש הבדל, לא, בעצם אין. אלה יהודים ואלה יהו- דים, לא, לא. עכשיו הוא יודע את ה- תשובה האמיתית: יש הבדל מסויים בין סתם יהודים וישראלים.

המזכיר השני לא יודע בדיוק את ההבדל, אבל הישראלים זה משהו אחר. הוא לא אוהב את גרמניה המזרחית. בהחלט לא. הם עושים צרות, הקומוניסטים האלה. הוא שמע שגם בישראל יש מפל- גה קומוניסטית. הוא אפילו יודע שמפא"י התפלגה, וששכול רב עם בן-גוריון, ושביגין רב עם כולם ושבעוד כמה חודשים יהיו בחירות.

מה שבטוח בטוח. סלדצק הגיע לכאן במיקרה. בעצם היו צריכים לשלוח אותו לדרום-אמריקה, אבל ברגע האחרון שאלו אותו אם הוא מוכן לשרת בישראל, אז הוא קפץ על המציאה, ועכשיו הוא

חיוך דיפלומטי

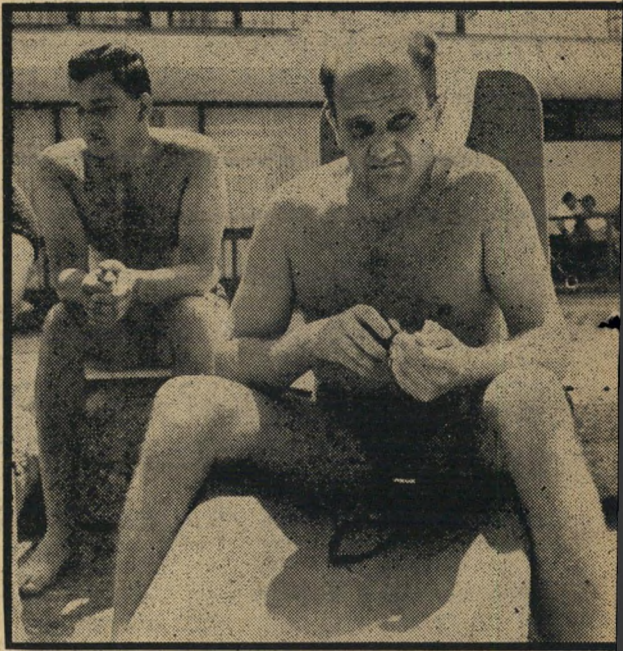
אלכסנדר טרק, יועצו של השגריר הגרמני והאיש מספר שניים בשגרירות, שהגיע ה- שבוע לישראל. הוא התחמק בצורה דיפלומ- מאטית משאלות מטרידות, ענה ברוח טובה על שאלות אחרות שהוצגו על ידי עיתונאים.

שמח להיות כאן. חיוך דיפלומטי. רק דבר אחד מרגיז אותו. שכל העיתונ- נאים האלה, הבאים למלון, נטפלים דווקא אליו. שישאלו קצת גם את החברים שלי. גם שטיינגלייטנר והרברט קרפט יכו- לים לומר משהו.

קרפט (43), קרח ונוקשה, מתאים ב- חיצוניותו לתפקיד שהוא ממלא: קצין הי- ביטחון של השגרירות. הוא בקושי מגמגם כמה מילים באנגלית. דויטש, דויטש, נאמן לתפקידו, הוא דואג לצלם את כל הסיפורים המתקרבים לחבריו. מה שבטוח בטוח.

שטיינגלייטנר, לעומת זאת, מעדיף לסבול במיים הקרירים. אין לו חשק עכשיו לענות על שאלות של גונוניקים. לסלדצק דווקא לא איכפת להמשיך לפטפט. הוא רוצה להגיד, למשל, שמלון שרתון מוצא חן בעיניו, ושהאוכל נורא-נורא טעים, ושהאווירה והכל נחמד נורא. גם השוטרים השומרים עליו ועל חבריו נחמדים.

הוא לא פוחד לצאת מהמלון, מה יש לי לפחד? כל האנשים נחמדים כליכר, ולא עושים רושם שרוצים לאכול אותו. (המשך בעמוד 12)

שלוש המזכירות הלבושות בקפידה משכו את תשו- מת לבט של הצלמים. יועץ השגרירות, אלכסנדר טרק, השתמש בנוכחותו כדי להקל מעליו את לחץ השאלות שהוסטרו עליו מפי הכתבים. גשו אלינו, אמר היועץ הדיפלומטי, יש להן מה לספר.

הרברט קרפט, מקריח ונוני, שהיה עמוס עבודה כבר מהרגע הראשון. הוא פקח עין על כל מי שהתקרב לסגל. כאן הוא נראה דקה לפני שצילם את כתבי העולם הזה.